ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 5 / 21.12.2014

...Стали обличчя з хронік,
Наче міцні щити.
Там, де стояли мертві,
Їх заступили живі.
Там, де стояли мертві
Нині – висока стіна.
Вони не боялися смерті.
Нас не злякає війна.

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ «АЗОВ»

Плата долі

Ми стали на шлях захисту Вітчизни від страшного зовнішнього ворога. За кожним з нас слідкує смерть. Ми відчуваємо подих її, але це нас не спинить на шляху до великої Мети — звільнення України від усіх видів поневолення.

12 грудня під час виконання бойового завдання загинули два наших побратима Тихий і Белаз.

Тихий, у цивільному житті Сливка Ігор Володимирович, народився 1977 року у місті Горохів Волинської області. Він служив у полку «Азов» з вересня 2014 року.

«Загинув мій друг. Цей біль ніякими розмовами не переказати. «200»-ий — від цього слова на серці стає холодно. В нього залишилося двойко діток.

Дурна смерть. Та хіба смерть буває розумною? 40 років — не той вік, щоб відходити у небуття. Тому він з

нами, тут. Я відчуваю.

Я не хочу називати своє псевдо. Під моїми словами підпишеться кожен, хто знав Тихого. Здоровий такий дядько, але добрий-добрий. Був. Дико звучить — був. Фугас. Бах — і немає людини. Війна. Я розумію.

Будуть тисячі… Безліч разів прокляті всі, (а Путін особливо) хто притягнув війну на нашу землю. Бачте, не хочеться їм того, щоб ми жили по-людському. Збирають зі всього світу мерзоту, озброюють її і посилають для того, щоб таких світлих і добрих, як Тихий, обертати на німих рабів.

Але, нехай знають московські негідники — великі і малі, що наша помста буде страшною. Вони навіть не уявляють, яку ненависть до себе вони запалили у моїх грудях».

Белаз — Белошицький Ігор Анатолійович, народився 1988 р. у Києві. Служив у полку «Азов» з березня 2014 року.

Картман, чотовий, про свого побратима: «Белаза знали всі як чудову і чуйну людину. Проте він по своєму характеру був справжнім воїном, рвався у бій.

Під час навчань він старався засвоїти якомога більше військових спеціальностей. Белаз був у нас і в розрахунку ПТУРа, і в розрахунку АГС.

Звичайно, що він, як і ми всі, чекав на ротацію. Він дуже хотів побачитися з любою мамою і коханою дівчиною. Багато про це говорив. Шкода, що йому не судилося здійснити омріяні зустрічі. На перешкоді стали окупанти.

Наші побратими мертві, але смерть нас не лякає. Боротьба продовжується! Наш святий обов'язок помститися за їхню смерть».

Охоронці життя

Роль медиків, які разом з солдатами національного війська пліч-о-пліч йдуть у бій, рятуючи життя неможливо переоцінити. Серед нас лікарі, які полишивши комфортні приймальні у захищених містах пішли допомагати вижити тим, хто став на захист цілої Української нації. Серед нас також студенти-медики, які, не жалкуючи молодих років, відмовившись від веселого студентського життя, втекли у зону бойових дій — часто всупереч іволі усіх близьких або таємно. Вони відчувають, що потрібні тут. Ми щасливі, що вони разом з нами.

Коротку історію про своє воєнне і довоєнне життя нам вдалось послухати від керівника медичної служби полку «Азов» Володимира Боднара (позивний «07»).

Як давно ви потрапили у полк?

17 липня 2014 року.

Які найдраматичніші випадки траплялись?

Драматичних випадків не було. Були важкі. Мої хлопці були у Мар'їнці. Я забезпечував доставку медикаментів і крові. У ній була потреба. Працював з лікарнями Бердянська, Маріуполя і Волновахи — там були наші бійці. Потім були бої за Іловайськ. У цих боях я був безпосередньо. Під час останніх боїв у двадцятих числах я займався пораненими та евакуацією їх у Старобешевську ЦРР. Дуже важко було.

Дуже показовий випадок у нас був під Сартаною, коли вночі поранили бійця і ми його прийняли з великою крововтратою. Тим не менше, у лікарню швидкої допомоги ми його із доктором Ескулапом із Черкас доставили з тиском біля 90. Його прооперували у Маріуполі. Це було поранення ноги. Його довго доставляли до нас, потім ми швидко зробили все необхідне і доправили до лікарні. Нога була збережена.

Ви завжди займались медициною?

Медичною практикою я займався до 2008 року. Доки до влади у 2010 році не прийшла команда Януковича, я працював в Старосамбірській райдержадміністрації у Відділі охорони здоров'я. Потім «на угоду» патріотам цей відділ був ліквідований. Ще працював на запрошення друзів у дитячому будинку-інтернаті психоневрологічного профілю. І з 2012 року я вже не працював у державній медицині зовсім.

Це був ваш протест?

Не було з ким працювати, хоч було для кого — для простих людей. Пристосуванцем працювати дуже важко. На Майдан вийшов минулого року 27 листопада. 14 липня Майдан для мене завершився. 17 липня я вже був тут (прим. — у зоні АТО). Тобто, фактично, з Майдану я переїхав сюди. На два дні поїхав до хати, зібрав речі і сюди.

Хто допомагав і допомагає у Ваші справі?

У нас (прим. — в батальйоні) був двадцять один медик та троє водіїв. Хтось приїхав на два тижні. Хтось привіз із собою гуманітарну допомогу. Хтось привіз медичне обладнання. Допомагали троє студентів п'ятого курсу Вінницького медичного університету. Особливо хотів би відзначити двох інтернів-стоматологів і одного студента-лікувальника Одеського медичного університету, які не тільки приїхали, а брали участь у боях під Мар'їнкою, в перших боях під Іловайськом. Їм, звісно, потрібно було їхати і далі вчитися, але зв'язки ми підтримуємо. Вони дуже активні на Одещині. Створили групу, яка навчає молодь, як користуватись IFAK'ом (прим. — індивідуальний комплект для медичної допомоги) як надавати медичну допомогу, тобто як рятувати життя собі і комусь.

Хотілось би подякувати своїм землякам зі Львівщини, які постійно допомагають: висилають медикаменти, картки поповнення рахунку. Допомогою, зокрема, займається благочинний Старосамбірського району Київського патріархату отець Іван, завідуючий стоматологією району і Роман Бороняк та хірург Олег Халос, які прислали нам портативну стоматологічну установку, придбану на кошти медиків району. Тепер першу стоматологічну допомогу можна буде надати прямо у нас. Установка добра, місцевий стоматолог оглянув її.

Дякую волонтерам-запоріжцям групи Олени Волкової, які не тільки привозили медикаменти на наші бази, а доставляли їх прямо на поле бою.

Patriot Defense і Світовий конгрес Українців активно допомагає. Ми з Авіценою отримали від них право проводити інструктажі та навчання з підготовки бійців-рятувальників і отримуємо аптечки. Дуже багато закордонних організацій допомагає, не афішуючи цього. Ковдри, носилки вислали — можна і зігріти і транспортувати поранених. Із Італії присилали бандажі. 99% нашого забезпечення тримається на волонтерах.

Яка мета супроводжує Вас у роботі?

Залишитися живими, щоб максимально допомогти бійцям. Щоб поменше було поранень, поменше травм, поменше втрат. Якщо бійці будуть проінструктовані і навчені, легкі поранення не ставатимуть серйозними. Середні і важкі стануть легшими. Головне — навчити бійців старатися зберегти життя. Найцінніше у житті — саме життя.

Що цікаво, немає патріотів, що не мають страху. Якщо так кажуть — це брехня. Страху не має лише брехун, або той, хто несповна розуму. У решти людей страх є і він природній. Це є добре. Він допомагає вижити.

Якщо взяти Іловайськ, коли нас обстрілювали росіяни, ми були на річці і якщо би зі мною плив спортсмен, він би далеко був за мною. Дуже швидко вдалось переплисти річку проти течії і заховатись біля берега. Я отримав тільки маленьку травму пальця. Чи то було поранення каменем, чи уламок — неважливо. Страх урятував. Можливо, то навіть не страх, а інстинкт самозбереження, виживання.

Як Ви бачите розвиток подій у цій війні?

Цей конфлікт вигідний мільярдерам. Кожен день конфлікту — прибуток мільярдерів. Життя людини для них — ніщо. Доки буде тривати конфлікт — важко сказати. Як події будуть відбуватись і що буде навесні залежить з однієї сторони від світової спільноти, а з іншої — від нас усіх.

Якщо ми будемо дружні, будемо навчатися, будемо тиснути на свою владу. Розумно і цілеспрямовано тиснути, не верещати. Все буде добре.

Ми будемо готові до будь-яких подій. Армія повинна вдосконалюватись і покращуватись. Не може бути такого, що багато важкої техніки стоїть, а хлопці з автоматами беруть участь у боях, штурмують, захищаються.

Дуже боляче, що всі медики дають клятву Гіппократа, але далеко не всі дотримуються. Їх обов'язок — допомагати своєму народу і бійцям, які знаходяться у зоні бойових дій. Лише поодинокі з них приїжджають. «Героїв», які кричать «Я приїду, тільки покличте!» дуже багато. А коли із сотень їде один — це розставляє всі крапки над «і». Тому, що одне — брати взятки із хворого, а інше — бути тут і віддавати часточку своїх знань і проявити свій патріотизм, як людина.

Якщо зараз відносно спокійно і не їдуть, то можна подумати, що буде, коли почнеться… Якщо зараз приїхав і який безцінний досвід здобув! Тоді можна повірити, що і другий раз приїде.

Ті, що у нас були — багато рветься назад. От був з Луцька доктор — Китаєць —знову хоче приїхати. Був Арчі — фельдшер з Черкас — він знову приїхав.

Ті, що тут побували і провели тут два-три тижні, попрацювали у підрозділі, знову хочуть приїхати. Наше законодавство не дає їм можливості приїхати. Дуже багато бюрократії, щоб сюди приїхати допомагати добровольцям.

Я вважаю, що наш президент повинен терміново видати указ про відновлення військових кафедр у вищих медичних навчальних закладах і введення військової підготовки у всіх інших навчальних закладах, зокрема школах. Молодь має вміти користуватись стрілецькою зброєю. Автомати, щоб хоч по десять патронів вистріляти, щоб люди мали уявлення.

Кожен медик, на моє переконання, повинен провести принаймні місяць на навчаннях або у зоні бойових дій. Щоб він будь-коли був готовий надати допомогу на тому, рівні, якого вимагає поле бою.

Чи готові Ви допомогти з організацією Вами запропонованого?

Я готовий. На будь-якому рівні.

Який момент з останніх подій наклав найяскравіший відбиток на Вашу долю?

Майдан. 10 грудня, 19 січня і 18 лютого. І битви за Маріуполь та Іловайськ. Майдан звели нанівець свідомо. Він мав виконати іншу роль. Якщо деякі політики заявляють, що їм Майдан дав мандат, то мандату він нікому не давав.

Чи траплявся за цей час якийнебудь кумедний випадок, який запам'ятався?

Як плив проти течії під Старобешевим. Хлопці, які бачили, мені розказували, що спочатку переді мною появилася піна, а потім я не то біг, не то плив. Це було кумедно. Десь ті 17 метрів у мене забрали лічені секунди. Я так плавати не вмів. Кумедно було, коли двоє залізли під Камаз і на силу вилізли після закінчення обстрілу. Заклинило їх (сміється).

Що би Ви хотіли сказати нашому суспільству?

Суспільство має цінувати мораль і розуміти ціну життя. Хочеться, щоб держава пам'ятала тих, хто віддав своє життя. Вісімнадцятилітня дитина віддає життя за свою державу і він виявляється ніхто. А якийсь генерал чи високопосадовець, який крав, краде і ще довго буде красти, якщо йому не дати по руках має і ордени і медалі і заслуги і ще бозна що. Повинна перш за все цінуватись мораль і гідність людини. Ми повинні навчитись говорити правду у вічі.

Чого побажаєте бійцям?

Щоб швидше завершили ці події, вигнали супротивника за межі нашого кордону, знову об'єднали усі наші землі. Щоб усі були здорові, щасливі. Щоб через два-три роки усі приїхали знову на наші бази, але вже не самі — з дітьми, з дружинами і років за п'ять організували маленьку п'янку (сміється), хоч багато із нас не вживає алкоголю взагалі.

Розмовляв Вирій

Україна звільняється!

Без зайвих коментарів подаємо розмову з досвідченою людиною і досвідченим бійцем полку «Азов» Кривоносом.

Друже Кривоніс, ви перебуваєте в так званій зоні АТО більше, а ніж пів року. Як змінилися Ваші погляди?

Основні, системотворчі погляди в мене залишилися незмінними, тому що вони сформувалися за життя не одного покоління:

1. Добрий, незлобливий Український народ прагне жити вільно і він цього доб'ється.
2. Нація творить державу, а не навпаки.
3. Сучасна держава, влада не відповідають ні ментальності, ні високому моральному рівню Української людності і тому стримують розвиток країни.
4. Виключно Українці, єдиний в світі народ, мають етичне право володіти ядерною зброєю, тому що тільки Українець не може бути грабіжником і загарбником по самій природі своїй.

Та це ж пряма декларація національної вибраності і зверхності, фашизму. Вам не страшно?

А хто називає нас фашистами? Німці? Росіяни? Чи може євреї з англосаксами? Ті, що дві світові війни роздмухали по своїм ницим інстинктам і в своїх загарбницьких інтересах? І, до речі, вели їх саме на землях України за тіла і душі Українців. І вже третю роздмухують. І знову на наших землях! Це факт! Від нього нікуди не сховатися! І війна ця почалася не в 2014 році, а тоді, коли дружненько так і Захід, і Схід відбирали в України ядерний щит! Навіть Порошенко нині боїться про цей факт нагадувати, щоб його не обізвали фашистом. А по мені, хай називають, тому що і Захід, і Схід наші вічні боржники.

Проте, напала на нашу країну путінська Росія, а не Америка з Європою.

Вона просто першою не втримала свій дикунський потяг до грабунку. Цивілізовані ж держави краще вміють приховувати свої звірячі писки і не більше того. Гібридна війна з Росією цю тезу висвітлила по особливому яскраво. Збираються політики західних держав і, облизуючись на землі України, виказують глибоку стурбованість. І те, що Гітлери приходять і уходять, теж зрозуміло. Німці, що за кайзера, що за фюрера, що за фрау Меркель, зостаються німцями. І росіян не змінили ні Микола II, ні Ленін, ні Сталін і Путін також не змінить. Як позирали і перші, і другі на наші землі, так і сьогодні позирають.

А Путін говорить, що революцію Гідності придумали американці.

А контрреволюцію росіяни? Дурня. І те, і інше на нашій землі придумуємо ми. А окупанти придумати можуть винятково окупацію. Ці дії зазвичай називаються для обману різноманітними красивими словами, але суть їх незмінна — знищення Українства. Багато Українських шкіл на окупованих землях Кубані, Криму, Слобожанщини ви бачили? От і вся суть москальських благодіянь.

Тому Українська держава і захищається від московської навали?

Хто? Держава? В тому той справа, що владні структури готові були здати одну частину України Путіну по самий Дніпропетровськ, а іншу частину — НАТО. Та народ піднявся! І не опосередковано через слабенькі і слухняні збройні сили, а добровольчими батальйонами! Саме цього і Схід, і Захід не очікували. А то Путін з Меркель давно би поцілувалися. Турчинов же зі всіма гілками влади був з цим згодний. Тож не являється для мене дивною його поведінка під час анексії Криму зі стримуванням Українських військових. І те, що він не вилетів з Олімпу політики, теж не дивує мене — Порошенко згодний з його діями.

Зрада?

Ні. Все ще простіше. Влада нині суща на Україні — чужа їй і її народу. Наприклад, вона досі, ніяковіючи, доводить те, що російські війська присутні на нашій землі. І кому? Тій Меркель, на яку шпигунів працює більше, а ніж у мене волосся на голові? Я був під Іловайськом і бачив вузеньку смужечку фронту, проте достовірно знаю, тому що на власні очі бачив, що стріляли в мене з важкого озброєння саме москалі. А Порошенко в той час домовлявся, коли керівники всіх основних Європейських держав підраховували вбитих Українських патріотів. Для цього в них всі технічні засоби маються. Я дуже сміявся, коли пані Меркель ахала і охкала, роздивляючись фото зруйнованого Донбасу. Та вона їх мала на своєму робочому столі раніше нас з вами днів на десять.

З Ваших слів виходить так, що наша держава являється не нашою?

Та так і виходить. Я пів року тому був на державному речовому складі в Донецьку отримував ковдри, спальники, куртки і таке інше. По паперам все числилося, а при цьому склад уже був абсолютно пустим. По законам військового часу 9 осіб, причетних до розграбування, підлягали миттєвій карі — розстрілу. Але вище керівництво держави, знаючи про такий стан справ, говорить — АТО. І зовсім не так давно двох з тих злодюг я бачив в Маріуполі на іншому державному речовому складі — ось вам і АТО. Береже свої антиукраїнські елементи вище керівництво. Я маю власний досвід і свої очі, і мене ЗМІ не обдурять.

Погано. Як же, не вірячи керівництву, захищати країну від вторгнення агресора?

Просто — потрібно зважувати на свою совість і співпрацювати з волонтерами. Вони не обдурять. І саме з їх рядів вийде нова Українська влада, якій Українські рани болять. Тут принципова різниця. Чиновники дають Українському війську не своє і крадуть. А волонтери віддають своє, зароблене своїм потом. Тому волонтер мій брат по духу. Я йому вірю. Я готовий віддати йому владу в країні і, я думаю, він її скоро з моєю допомогою візьме. І тоді відразу ж полетять путінські війська і з Донбасу, і з Криму. А Кубань та Слобожанщина звільняться і стануть незалежними, дружніми Україні державами.

Тили у нас, судячи з Ваших міркувань, не надійні. Влада на місцях, яку залишив по собі Янукович і не змінив Порошенко, спить і мріє про прихід путіністів.

Ні. Тили у нас якраз надійні. На багато надійніші, а ніж у тих же «сепараторів». Саме так — влада спить і бачить сни… Вона вміє красти, а не працювати. А наші волонтери працюють, проявляють ініціативу, заробляють, ще й нас годують. І вони вже знають, що ми здатні захистити їх від посягань злодійкуватої влади, яка сьогодні дуже і дуже присмиріла. «Сепараторська» ж влада «днр-ів» тільки розпилює допомогу Москви і все. Тому і виглядають їхні бойовики сьогодні такими голодними і охлялими. Ще трішки і вони своїх пенсіонерів стануть їсти ледь не в прямому смислі цього слова.

А як ми будемо повертати Крим?

З допомогою самих кримчан. Там спостерігається суцільний «стабілізець» за рахунок неймовірного збільшення чисельності начебто правоохоронців. І Аксьонов чудово знає, що Українці не є народом загарбників. То ж від кого він відгороджується? Від кримчан. Крим може стати і незалежною державою, і повернутися в склад України, але у всякому випадку він буде і без Аксьонова, і без Путіна. Росіянам, які пожили серед Українців хоча б кілька років, уже не до вподоби бути безмовним бидлом у всеросійській отарі. А окупант вже почав трішки грабувати Крим. Дальше — більше. По-іншому й бути не може. І я чомусь впевнений в тому, що російській федерації залишилось не більше 5 років існування.

Розмовляв Оберіг

«Азов» — карателі чи визволителі?

Часто бійців полку «Азов», як і решту Українських військових, жителі сходу України називають «карателями» і фашистами. Кожен «ватнік» так і рветься довести, що на символіці полку свастика і що кожен боєць — неонацист. Ця тема надто «заїжджена» прокремлівськими ЗМІ, тому не будемо на цьому зупинятись. Розглянемо дійсні цілі «Азову» на Донбасі.

По-перше, «Азов» прийшов не вбивати чи руйнувати, а захищати. Мета у націоналістів одна: захистити незалежність та прогнати ворога з нашої землі. Відновити чіткий і захищений державний кордон та відтіснити окупантів. Так, щоб і носа не потикнули за вказаний рубіж. Ми прийшли не до чужих, а до своїх і захищаємо власні землі і наших людей — Українців. За них будь-кого, як то кажуть, «порвемо».

У той час, коли терористи-бойовики підступно нищать усе на своєму шляху, Українські військові завжди дотримуються принципів захисту цивільного населення у зоні бойовий дій і збереження особового складу. Нам потрібні не жертви і руїни, а результат — звільнення від окупантів.

По-друге, ми встановлюємо контакт із населенням. Маємо надію, що вдасться достукатись до їхнього розуму через нашарування московської пропаганди і відновити їхню свідомість.

Про справжнє ставлення місцевого населення до полку «Азов» на сході розповідає один з бійців полку друг Хорват:

— У ніч з 24 на 25 серпня, коли з'явилась інформація про те, що російські війська увійшли до Маріуполя, нас підняли по бойовій тривозі і я побачив перед входом до нашої частини сотні людей. Чоловіки прийшли допомагати нам «партизанити», казали: «Ми не вміємо стріляти, але будемо вам до передової підносити набої і кулеметні стрічки». Жінки несли речі і їжу, були й добровольці, що копали окопи. Тоді я зрозумів, що воюємо ми не за пусті абстрактні речі, а за патріотів, які в Маріуполі не менш щирі, ніж у Львові, просто виражають свій патріотизм по-іншому, не носячи портрети з Бандерою і не вигукуючи кожному знайомому при зустрічі «Слава Україні». Але вони теж люблять Україну!

По-третє, наш образ у ЗМІ і наше справжнє обличчя не є однаковими. Часто доводиться тлумачити людям символіку полку. Доводити, що знак «Ідеї нації» не має нічого спільного зі «свастикою», що ми не гітлерівці, не фашисти, не нацисти, а Українські націоналісти. В інтернеті є безліч «неякісного компромату», завдяки якому політичні опоненти намагаються дискредитувати нас і заплямувати нашу репутацію. Проте, сподіваємось, мало хто вірить у такі брехні. Люди мають можливість самостійно аналізувати нашу діяльність.

По-четверте, наша боротьба не закінчиться після закінчення війни. Ми працюватимемо і далі. Формуючи нову національну еліту, ми будуватимемо нову Українську державу, якої прагне кожен з нас, яка є на часі, ідея якої вже давно визріла в наших серцях.

Наш полк має ідеологічні підстави, без яких, вважаємо, боротьба не має сенсу. Ідеологія полку базується на принципах соціал-націоналізму. Дехто, з метою заплямування нас в очах Українців або через власне невігластво, називає нас націонал-соціалістами, що є зовсім не так.

Зазначимо: соціал-націоналізм — це в першу чергу націоналізм, спрямований на збереження і розвиток національної спільноти, яка живе не в одному поколінні, а в тисячоліттях. Соціал-націоналіст вірний та дієвий. Кожен боєць поміж нас є відданим, впевненим і мужнім. Лише організована боротьба може подолати антинаціональну систему. Таку боротьбу може здійснювати лише організована сила. Такою силою, крім громадських організацій та підрозділів ЗСУ, є полк «Азов». Ієрархія та дисципліна, на якій він базується — супутники організованості та ефективності.

Отже, «Азов» — це дієвий добровольчий полк, що стоїть на позиціях соціал-націоналізму і працює на результат, незважаючи на жодні перешкоди. Його ефективність та організованість підтверджується успіхами у бойових операціях та порівняно невеликими втратами особового складу. «Азов» — Українське військове формування нового типу. Ми прийшли не руйнувати і карати. Наше завдання — захистити.

Лисиця

Фашизм, нацизм та їх стосунок до України

Війна — це не є суто військовий процес. Війна багатогранна і протистояння точиться також у людській свідомості. На той чи інший бік нас схиляють уявлення про сторони конфлікту. На разі свідомість Українців щоденно бомбардується ворожими стереотипами, міфами і примітивною брехнею. Часом це змушує Українців втратити віру в те, що нам необхідно захищатись.

Націоналісти, як ідейні та дієві борці за повноцінність Української нації, завжди протистояли московським зазіханням. Козаки відстоювали Гетьманську державу, що належала Українській нації. Війська України на початку двадцятого століття захищали державу у двох московсько-Українських війнах. Українська повстанча армія воювала за відновлення державності Української нації в середині XX ст. Сьогодні ми знову захищаємо цілісність Української держави від московських орд.

У кожному з військових конфліктів, проти нас було спрямовано безліч інформаційної зброї. Сьогодні ця зброя — негативна емоція, яку викликають у широких мас, вішаючи націоналістам ярлик нацистів або фашистів. Подивимось на ці речі об'єктивно.

Ідеологія Українського націоналізму була сформована на початку XX століття, задовго до виникнення ідеологій фашизму і націонал-соціалізму (нацизму), автори яких на той час ще не народились, або були ще дітьми. Перші праці з Українського націоналізму були написані Миколою Міхновським (1873–1924 рр.). Згодом націоналістична концепція держави і суспільства була оформлена Миколою Сціборським у праці «Націократія» (1935 р.).

Чим же є по суті фашизм та нацизм? Фашизм — це швидше, метод управління державою, ніж ідеологія і передбачає концентрацію усієї державної влади і засобів контролю над переважною більшістю сфер життя в єдиних руках. Ці принципи були реалізовані в Італії Беніто Мусоліні в період його правління з 1922 до 1943 року. Не можна назвати цю ідеологією гарною, або поганою — її виникнення обумовили певні фактори політичного життя в Італії того часу. І, очевидно, в Італії існував певний суспільний запит на таку ідеологію. Важливо те, що фашизм притаманний суто Італії та, між іншим, до Німеччини не має стосунку. А до України — тим більше.

Ідеологія ж нацизму (націонал-соціалізму) існувала у Німеччині у період 1933–1945 рр. під час правління Адольфа Гітлера. Вона є ідеологією, притаманною виключно Німеччині тих часів і передбачала існування «арійської» раси, як центральної категорії німецького суспільства. Німецька «арійська» раса проголошувалась досконалішою за інші. Німці прагнули це довести війною. Результати цих намагань нам відомі.

Пересічна людина, що плутається у поняттях, імовірно, не зможе відрізнити націонал-соціалізм (нацизм) від соціал-націоналізму. Але навіть за кілька секунд логічного осмислення можна дійти висновку, що суть першого — соціалізм, а суть другого поняття — націоналізм — явище, притаманне усім нормальним національним суспільствам. Очевидно, що ці ідеології зовсім не ідентичні.

Націоналізм не є калькою інших світоглядів та ідей. Він оригінальний і природній для усіх етносів. Український націоналізм не проголошує Українську націю чи расу вищою, він просто прагне її захисту і свободи. Українські націоналісти не мають за ідеали нетерпимість, ненависть, насильство і війну — вони прагнуть справедливості щодо всіх Українців і готові захищатись за необхідності. Така необхідність сьогодні є. І якщо аґресія щодо України переходить межу — без вагань беруть до рук зброю і готові до самопожертви.

Такий екскурс ідеологіями є абсолютно зайвим у середовищі Українських націоналістів. Різниця між цими ідеологіями для нас очевидна і незаперечна. При чому, об'єктивний погляд на них дає можливість не таврувати ці ідеології помітками «зло» або «добро», а відокремлювати конструктивне від деструктивного.

Ідеології, що ми їх розглянули, окрім помилок, мали і здобутки. Таким був світогляд цілих націй, мільйонів людей. Будь-який політичний досвід вартий уваги і аналізу. Чужий досвід є цінним для нас.

Українці мають власну національну ідеологію, яка передувала багатьом іншим. Вона є результатом багатовікового розвитку Українського суспільства. Ми не мали і не маємо потреби запозичувати чужий світогляд. Бо ж ми маємо власний. То чому ж чужі назви так часто чіпляються на нас? Відповідь проста — це вигідно ворогу. Він цим користується.

Багато молодих хлопців, зокрема націоналістів, що нині воюють за окупований схід, часто звинувачуються у наслідуванні нацизму чи фашизму. Найчастіше, так сприймається їх радикальний протест на противагу гігантській хвилі руйнуючого інтернаціоналізму, корупції та страшних злочинах проти моралі, традиції та цілої Української нації, що здійснюються сьогодні постійно.

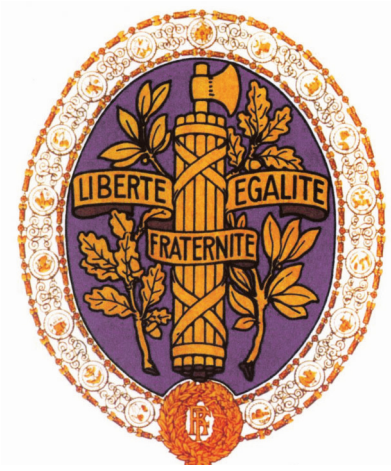

Символ Французької республіки із зображенням фасції, яку використовували, зокрема, у символіці фашистської партії Італії

Це відбувається в режимі реального часу і в ситуації повної безвідповідальності нашої антиукраїнської влади.

Кожен, хто свідомо сьогодні став на захист Української нації та цілісності Української держави, покликаний почуттям національної солідарності, любові і відповідальності за майбутнє своєї нації, відваги і патріотизму. Це все гармонійно поєднується у понятті «націоналізм».

Вирій

Историческое противостояние Украины-Руси и Московии

Конотопська битва. «Козацькі загони в погоні за ворогом». Художник Петро Андрусів

Уже более полугода продолжается война на востоке Украины против российской агрессии. Однако эта война не является принципиально новым и неизвестным до сегодняшнего дня явлением в истории взаимоотношений Украины и России. Напротив, российско-украинская война 2014 года представляет собой живое воплощение векового противостояние Украины-Руси и её европейского духа с азиатской и деспотичной Московией. Об этом свидетельствует сама наша история.

Сформировавемуся в конце IX века, Киевскому государству с его европейским характером изначально было чуждо всё азиатское. Дипломатические и матримониальные узы, связывавшие киевский княжий двор с европейскими центрами, демонстрировали единство европейской семьи, в которой Русь занимала важное политическое и культурное место. Именно дочери великого князя Киевского — Ярослава Мудрого, стоявшего во главе государства в XI в., были королевами Франции, Норвегии и Венгрии. Кровь русов впоследствии текла в жилах практических всех европейских монархов. Однако того же нельзя сказать о Москве, которой в этот период времени не было и в помине, но на её территории жили дикие финно-угорские племена, совершавшие грабительские набеги на земли Киевской Руси. Как истинное европейское государство, Русь не только отбрасывала варварские племена назад, но и стремилась колонизировать неизведанные, дикие земли. Воинственные мужи Киевской Руси несли с собой на глухие московитские территории цивилизацию и культуру. Суздальское княжество в период политического кризиса на Руси не сумело стать надёжным цивилизационным и военным форпостом Киевской державы на Востоке — набеги финно-угров на границы Руси усилились. В XII в. эти полудикие народы складываются в этнос, позже получивший название московитов. Моксель, частично колонизованные русичами, и получают название московитов. Первой кульминацией противостояния Руси и будущей Московии стало вероломное сожжение города Киева в 1169 г. суздальским князем Андреем «Боголюбским». Русь вступила в эпоху государственного кризиса и раздробленности. На месте некогда единой Руси стали возникать новые возвышающиеся центры, но противостояние Востоку по-прежнему было весьма упорным.

Героически Русь отражала натиск монголов, полностью подчинивших к середине XIII в. все московитские земли. Лишь княжества Руси держались непоколебимо, несмотря на усобицы. Так было и в XIV — XV вв. Пока владимирские, а затем московские князья присягали на верность хану Золотой Орды, князья и народ Руси искали консолидации с европейскими государствами. Результатом сей политической и культурной работы стало создание Великого княжества Литовского, сдерживавшего натиск со стороны золотоордынского улуса Московии. Как житница и жемчужина созданного компромиссного государства, Русь играла решающую роль во всей политике Литвы. Воины-русины всегда были в авангарде крупных сражений с неприятелем. Именно они сыграли решающую роль в битве под Оршей 1514 г., когда войска Московии были разбиты и на долгое время отброшены восвояси.

С наступлением тяжёлого XVI столетия, когда Русь вновь стали раздирать внутренние распри. В это смутное время, когда злейшие враги решили не оставить камня на камне от политической самостоятельности Руси, рождается новое героическое имя древней Киевской земли — Украина… С южных рубежей Руси, как символ обновления и второго дыхания рыцарства предков, появляется новая могучая сила — казаки. Вобрав в свою сущность лучшие традиции европейского духа, самобытную неповторимость и сердечную чистоту Киевской Руси — казаки явили собой истинную воинскую силу, готовую отстаивать до последней капли крови Русь-Украину с её великой цивилизацией. Возникшая в XVII в. Речь Посполитая была главным врагом Украины, однако вовсе не большим, чем Московия, которая даже несмотря на Смуту конца XVI — начала XVII вв. усиливала свои аппетиты на Юго-Западном направлении. Этому противостояла Украина, гетманы и князья которой искали политически выгодные союзы, с позиций национальных интересов.

Во середине XVII в., когда гетман Богдан Хмельницкий открыто выступил против польского давления, союз с Московией рассматривался лишь как очередной политический шаг, направленный на столкновение интересов Москвы с устремлениями Речи Посполитой, при котором сохранялись бы гарантии независимости Украинской земли. По этой причине, не следует рассматривать Переяславскую Раду 1654 г. как фатальное решение в «самозакабалении» Украинского народа. Однако в те времена московитский олигархат, как и сегодня, хитрыми публичными уловками и закулисными интригами, всячески пытался подавить стремление Украины к построению национального независимого государства. Многие соседние государства посягали на Русь в воинственном XVII столетии. Но не сгибалась Русь, и никому не покорялась Украина, и прежде всего, главному оккупанту её земель — Московскому государству, сопротивление которому было неугасимым.

Борьба была и в социальной сфере. Украинский крестьянин никогда не знал крепостничества и гнёта помещичьего кнута, чего нельзя сказать о московитских крестьянах, находившихся на положении рабов до начала XX века. Столетиями бездушный московский империализм пытался уничтожить свободного Украинского крестьянина-собственника. Но героическое противостояние Украинского духа не позволил воплотиться этой ужасной цели в жизнь.

Кульминацией противостояния Украины и Московии в эпоху Нового времени, стало восстание гетмана Ивана Мазепы в 1707–1709 гг. История известная. И выбор Мазепы был ориентирован на одно направление — на Запад. На возрождение государственности Руси. На возрождение великой европейской державы. Сей выбор был обусловлен самой историей. Борьбу за сей выбор продолжили славные сыны Украины-Руси и в последующие столетия.

Эта борьба за единственный исторический выбор продолжается и сегодня… На востоке Украины.

Норд

Редакція друкує матеріали мовою оригіналу. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Рукописи і фото не повертаються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. Редакція не завжди поділяє думки автора і не несе відповідальності за достовірність матеріалів.

Редактор: **Вирій**

Коректор: **Лисиця**

Автор вірша на титульній сторінці: **Валерця Меренкова**

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Власні матеріали, пропозиції і зауваження надсилайте за адресою: redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій.